

Arrestnummer C/ 2275 / 2016
Repertoriumnummer 2016 / 3452
Datum van uitspraak 26 oktober 2016
Rolnummer 1995/CO/3
Notienummer parket-generaal 1995/PGA/1166 1995/VJ11/1166

verbamisatie
HRH
HDD

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

twaalvende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000692542-0001-0016-01-01-1

1995/PGA/1166 – 1995/VJ11/1166

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

MA

De GEMEENTE

vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen,

Gemeentehuis, te

burgerlijke partij

vertegenwoordigd door meester August Meeusen, advocaat bij de balie van Antwerpen

tegen

arbeider

geboren te

wonende te Schilde,

Belg.

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. Louis Leysen sr. en mr. Steven De Coster, beiden advocaat bij de balie van Antwerpen

en inzake

PAGE 01-00000692542-0002-0016-01-01-4

HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN DE GEMEENTE

Gemeentehuis te

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. August Meeusen, advocaat bij de balie van Antwerpen

en inzake

DE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR

aangesteld voor het grondgebied van de provincie Antwerpen, met zetel te 2018 Antwerpen, Lange Kievitstraat 111-113 bus 55

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. Johan Claes, advocaat bij de balie van Antwerpen

1. Ten laste gelegde feiten

te , op niet nader te bepalen datum tussen 4 september 1991 en 16 oktober 1993

A.

Op het onroerende goed aldaar gelegen te
en gekadastreerd onder
met een grootte van 2.970 m²,

toebehorend aan

,

op

bij inbreuk op de wet van 29 maart 1962 art. 68 §5 zoals gewijzigd door de wet van 22 december 1970 art. 24, door deze wet bedoelde werken of handelingen te hebben

┌ PAGE 01-00000692542-0003-0016-01-01-4 ─┐

voortgezet in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing, of de beschikking van de Voorzitter, verleend overeenkomstig de bepalingen van art. 68 §§ 1 tot 4 van voormelde wet, in casu,

namelijk in strijd met het bevel tot staking der werken, dd. 5 september 1991.

B.

Bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 der wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij artikelen 4, 20, 21 en 25 der wet van 22 december 1970, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen, als eigenaar die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting heeft toegestaan of gedoogd en die tot de werken opdracht heeft gegeven;

op het onroerend goed gelegen te
gekadastreerd als
met een globale oppervlakte van 2.970 m²,

eigendom van: , op:

de hierna vermelde werken in art. 44 omschreven,

op 8 december 1989

te hebben uitgevoerd,

van dan af tot 15 oktober 1993,

te hebben instandgehouden,

de feiten der tenlasteleggingen de voortdurende en achtereenvolgende uiting zijnde van eenzelfde opzet, het laatste feit gepleegd zijnde op 15 oktober 1993.

namelijk een houten chalet (9 m X 7m), voorzien van een stenen bekleding.

De beklaagde zich bevindende in staat van wettelijke herhaling, veroordeeld geweest zijnde tot een gevangenisstraf van ten minste één jaar, namelijk tot 1 jaar, hoofdens aanranding der eerbaarheid met geweld t.a.v. minderjarige 16 jaar, als gezaghebbend persoon, ingevolge vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen, dd. 26 oktober 1992, dat kracht van gewijsde bekomen heeft op het ogenblik der huidige feiten en het nieuwe feit gepleegd zijnde voordat vijf jaar zijn verlopen sinds hij zijn straf heeft ondergaan of sinds zijn straf verjaard is.

Gezien het bewijs van overschrijving van de dagvaarding van beklaagden door de bewaarder der Hypotheken 3e kantoor te Antwerpen, d.d. 1 april 1994 boek 1222, deel 35 (4518)

het onroerend goed toebehorend aan _____, krachtens een akte van aankoop ontvangen op 8 april 1988 door notaris _____ te _____

2. Bestreden beslissing

Er werd hoger beroep ingesteld:

- op 12 oktober 1995 door de burgerlijke partij de gemeente _____ tegen al de beschikkingen haar aanbelangende
- op 17 oktober 1995 door de beklaagde _____ tegen al de beschikkingen _____
- op 18 oktober 1995 door het Openbaar Ministerie tegen al de beschikkingen op strafrechtelijk gebied

van het vonnis, op tegenspraak gewezen op 4 oktober 1995 door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, kamer 26, waarbij beslist werd:

Spreekt beklaagde VRIJ hoofdens feit A.

Stelt vast dat beklaagde zich bevindt in staat van wettelijke herhaling;

VEROORDEELT beklaagde hoofdens feit B.:

┌ PAGE 01-00000692542-0005-0016-01-01-4 ─┐

tot een geldboete van VIERHONDERD FRANK.

Verplicht veroordeelde tot het betalen van een bijdrage van TIEN FRANK en tot de kosten van het geding belopende 3018,- frank,

Verplicht veroordeelde tot betaling van een vergoeding van 1.000 frank.

Zegt dat de geldboete van 400 fr. vermeerderd wordt met 990 decimes per frank en de bijdrage van tien frank vermeerderd wordt met 1990 decimes per frank, zodat die geldboete 40.000 frank, en die bijdrage 2.000,- FRANK zullen bedragen;

bepaalt de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete vervangen kan worden, bij gebreke van betaling binnen de termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek, op drie maanden voor de geldboete van 400 frank,

Rechtdoende op de vordering der burgerlijke partij GEMEENTE.

De Rechtbank verklaart om hoger vermelde redenen deze vordering onontvankelijk en verwijst haar tot de kosten van haar aanstelling.

Beveelt dat de plaatsen in hun vroegere staat zullen hersteld worden binnen een termijn van EEN MAAND, te rekenen vanaf heden en dat de Gemachtigde ambtenaar of het College van Burgemeester en Schepenen, ingeval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd van ambtswege in de uitvoering ervan kan worden voorzien,

nl. het slopen van de houten chalet (9 m x 7 m) voorzien van een stenen bekleding;

Machtigt de gemachtigde ambtenaar of het College van Burgemeester en Schepenen de van de herstelling van de plaats afkomen de materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door haar gekozen plaats;

Zegt voor recht dat de veroordeelde gehouden is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

De feiten op zich zijn hierdoor niet gewijzigd.

De beklagde werd hiervan in kennis gesteld door voeging van de nota van 26.10.2015 die door het Openbaar Ministerie aan het strafdossier werd toegevoegd en waarover de beklagde ter terechtzitting zijn verweermiddelen kon naar voren te brengen.

6. De ontvankelijkheid van de strafvordering

De strafvordering is voor de feiten van de tenlasteleggingen A. en B. (wat het oprichtingsmisdrijf betreft) vervallen door verjaring, aangezien de oprichting van de houten chalet voorzien van een stenen bekleding dateert van 08.12.1989 (oprichtingsmisdrijf onder tenlastelegging B.) en het niet-naleven van het bevel tot staking der werken dateert tussen 04.09.1991 en 16.10.1993 (tenlastelegging A.), rekening houdend met elke nuttige stuitingsdaad of schorsing.

7. Motivering ten gronde

7.1. Op strafrechtelijk gebied

Wat de feiten van instandhouding betreft waarvoor de beklagde onder tenlastelegging B. ook wordt vervolgd, stelt het hof vast de feiten zich situeren in een zone voor verblijfsrecreatie, zijnde een niet ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 1.1.2.10° V.C.R.O.

Derhalve geldt voor dergelijke feiten geen strafsanctie meer in overeenstemming met artikel 6.1.1. derde lid V.C.R.O. zodat de beklagde dient ontslagen van verdere rechtsvervolging voor het instandhoudingsmisdrijf onder tenlastelegging B.

7.2. Wat betreft de herstelvordering

1. Voor zover de herstelvorderingen van zowel het college van burgemeester en schepenen van de gemeente als van de stedenbouwkundige inspecteur zijn geënt op de voormelde feiten van instandhouding van handelingen onder tenlastelegging B. kunnen deze

herstelvorderingen in overeenstemming met artikel 6.1.1. laatste lid V.C.R.O. met ingang van 01.09.2009 niet langer worden ingewilligd, aangezien de instandhouding op het ogenblik van de uitspraak niet langer meer strafbaar is gesteld.

2. Voor zover de herstelvorderingen van zowel het college van burgemeester en schepenen van de gemeente als van de stedenbouwkundige inspecteur zijn geënt op de voormelde feiten van oprichting onder tenlastelegging B., stelt het hof vast dat

- per brief van 20.09.1993 aan het Openbaar Ministerie de directeur van het AROHM een vordering stelde strekkende tot het herstel van de plaats in de vorige staat door het slopen van de constructies zoals vermeld in het proces-verbaal K576 van de gemeentelijke politie (stuk 7 strafdossier);
- de gemeente bij neergelegde conclusie van 13.09.1995 vorderde om de beklaagde te veroordelen het onroerend goed in zijn oorspronkelijke staat te herstellen door het slopen van de wederrechtelijk opgerichte constructie onder dwangsom van 2.000 BEF/dag vertraging na een door de rechtbank te bepalen termijn (stuk 23 strafdossier);
- per brief van 10.05.1996 aan het Openbaar Ministerie de directeur van het AROHM liet weten dat hij naar aanleiding van het hoger beroep bijkomend een dwangsom van 1.000 BEF per dag wenste te vorderen voor het geval aan de veroordeling tot het herstel van de plaats in de vorige staat geen gevolg zou worden gegeven binnen de gestelde termijn.

De herstelvorderingen werden tijdig gesteld voor de verjaring van de feiten (de feiten van oprichting verjaarden alleszins niet voor 29.03.1999, zie stuk 11) en moeten dus nog worden beoordeeld.

Over de illegaliteit van de constructie (houten chalet) die voorwerp uitmaakte van het inmiddels verjaarde oprichtingsmisdrijf bestaat geen discussie. De chalet werd immers gebouwd zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

3. Het hof stelt vast dat op 12.12.2006 aan de beklaagde een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen "tot slopen en herbebouwen van een ééngesinswoning". Het gaat om de afbraak van de niet-vergunde chalet die het voorwerp uitmaakte van dit strafdossier en de nieuwbouw van een eengezinswoning van gelijke grootte maar niet op dezelfde plaats als de eerste chalet.

Deze stedenbouwkundige vergunning stipuleert o.a. dat de bestaande oprit in waterdoorlatend materiaal blijft behouden. De vergunning maakt ook melding van het BPA Putseheide volgens hetwelk er een verbod wordt ingesteld op bijgebouwen.

Op 22.01.2016 deed de stedenbouwkundige inspecteur echter volgende vaststellingen:

"(...) Op 12/12/2006 werd er een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning verleend voor het slopen en herbouwen van een ééngesinswoning. Zo dient de bestaande waterdoorlatende oprit behouden blijven en worden er geen bijgebouwen toegestaan. Op het bouwplan staat er één gebouw ingetekend.

Samen met . stellen wij vast dat in het midden van het perceel een woning staat. Ze is bereikbaar via een uit klinkers bestaande oprit. Aan het einde van de toegangsweg en links van de woning is een parking, eveneens in klinkers aangelegd, waarop een viertal wagens kunnen geparkeerd worden.

Tegen de linker perceelgrens staat een constructie met puntdak die dienst doet als tuinberging en met aansluitend een afdak/carport. Daarachter staat een houten, halfopen berging met golfplaten dak. Tegen de rechter perceelgrens staat een tuinhuis.

Aanpalend achter de woning ligt de fundering en vloerplaat van de inmiddels afgebroken oude woonst. verduidelijkt dat hij die niet verwijderde om er eventueel later een terras van te kunnen maken.

In de voortuin werd een vijver uitgegraven. (...)"

4. De eiser tot herstel de stedenbouwkundige inspecteur vordert in zijn laatste conclusie daarom de beklagde te veroordelen tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door het slopen van de constructies, die niet in overeenstemming met de voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning van 12.12.2006 werden uitgevoerd, namelijk de bijgebouwen die werden behouden en/of bijgebouwd, de toegang en parking in klinkers, de vloerplaat en de fundering van de afgebroken woning die nog steeds aanwezig is, de vijver die werd uitgegraven; en dit binnen een termijn van één jaar na het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest, onder dwangsom van 25 euro per dag vertraging.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente , die thans titularis is van de herstellvordering en in die hoedanigheid vrijwillig tussenkomt, is van mening dat aan

haar herstellvordering werd voldaan. Het gedraagt zich aldus naar de wijsheid van het hof (conclusie 21.09.2016).

In tegenstelling tot wat de beklaagde in syntheseconclusie lijkt voor te houden, heeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente : hiermee geen ondubbelzinnige afstand gedaan van haar eerdere vordering, zodat het hof deze nog zal moeten beoordelen.

5. Het hof merkt vooreerst op dat de slotbemerking van de beklaagde in zijn syntheseconclusie als zou de stedenbouwkundige inspecteur aan negatieve sfeerschepping doen door de stedenbouwkundige vergunning van 12.12.2006 te bestempelen als een voorwaardelijke vergunning, terwijl het om een definitieve en vaststaande vergunning zou gaan, berust op een verkeerd begrip van deze terminologie door de beklaagde.

De stedenbouwkundige vergunning van 12.12.2006 regulariseert immers niet eenvoudig een bestaande toestand (wat het geval zou zijn geweest als een regularisatievergunning zou zijn afgeleverd voor de oude chalet waarvan de afbraak werd gevorderd) maar beoogt zowel het slopen en herbouwen van een ééngezinswoning. Aan dit laatste werden ook bijzondere vergunningsvoorwaarden verbonden zoals hierboven vermeld. Deze stedenbouwkundige vergunning is in die zin dus wel degelijk voorwaardelijk.

6. Waar de beklaagde voorhoudt dat aan de oorspronkelijke herstellvorderingen van de directeur van het AROHM en van de gemeente (nu college van burgemeester en schepenen van de gemeente) zou zijn voldaan door de afbraak van de houten chalet, wijst het hof er op dat dit niet strookt met de vaststelling van de stedenbouwkundige inspecteur op 22.01.2016 dat aanpalend achter de nieuwe woning nog steeds de fundering en vloerplaat van de inmiddels afgebroken oude woonst lag. Onder die omstandigheden kan er naar het oordeel van het hof hoe dan ook geen sprake zijn van een volledige sloop van de oude constructie zoals bedoeld in de oorspronkelijke herstellvorderingen.

7. De beklaagde wordt evenmin gevolgd waar hij voorhoudt dat de herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur zoals geformuleerd in zijn op 09.09.2016 ter griffie neergelegde conclusie een "gloednieuwe" herstellvordering zou zijn, die berust op een vermeende nieuwe stedenbouwkundige overtreding, die niet in oorzakelijk verband staat met de oorspronkelijke tenlasteleggingen en daardoor niet voor het eerst in hoger beroep zou kunnen worden ingesteld en bovendien onontvankelijk is omdat het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid ontbreekt.

De herstellvordering, ongeacht de wijze van herstel, is éénzelfde vordering, die ertoe strekt de gevolgen van het stedenbouwkundige misdrijf te doen ophouden en die samen met de strafvordering voor de rechter aanhangig wordt gemaakt. Deze herstellvordering bestaat zodra het bevoegde bestuur ze heeft ingesteld en ze blijft bestaan zolang de strafrechter daarover geen uitspraak heeft gedaan. Niets staat bovendien eraan in de weg dat deze vordering in de loop van het geding wordt gewijzigd, zelfs voor het eerst in hoger beroep. Dat de stedenbouwkundige inspecteur zijn eerdere vordering, die voorheen tijdig werd ingesteld door de directeur van het AROHM, nog in graad van hoger beroep wijzigt doet op zich geen afbreuk aan de rechten van verdediging, zoals de beklaagde voorhoudt. De herstellvordering is ook niet onontvankelijk wegens het ontbreken van een advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid aangezien zij volgens de toen geldende regels rechtsgeldig werd ingesteld.

Het is correct dat dit hof niet heeft te oordelen over eventuele nieuwe stedenbouwkundige overtredingen. De verwijzing van de beklaagde naar het zogenaamde Vrijstellingsbesluit (Besluit van de Vlaamse Regering tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is) is in die zin ook irrelevant. Wel moet het hof nagaan of de onwettige toestand die was ontstaan door het inmiddels verjaarde oprichtingsmisdrijf effectief is geregulariseerd conform de afgeleverde regularisatievergunning, in voorkomend geval door het verrichten van de daartoe nodige werken. Zolang dat niet het geval is moet het gevorderde herstel immers worden bevolen. Dat de rechter daarbij rekening moet houden met de ondertussen verleende vergunning, betekent niet dat door het enkele feit dat deze vergunning is afgeleverd, de onwettige toestand niet meer bestaat en de herstellvordering zonder voorwerp wordt. Het betekent wèl dat de rechter, rekening houdend met de eventueel opgelegde voorwaarden, moet nagaan of het herstel nog moet worden bevolen, en in welke mate (vergelijk Cass. P.05.1574.N 28 maart 2006). Ter illustratie wijst het hof er op dat dit principe zelfs onverkort geldt wanneer een voorwaardelijke regularisatievergunning tussenkomt na een reeds bevolen herstel. De titel waarbij een herstelmaatregel werd bevolen onder verbeurte van een dwangsom wegens de wederrechtelijke uitvoering van werken blijft volgens het Hof van Cassatie bijvoorbeeld actueel zolang de voorwaarden van een later afgeleverde regularisatievergunning niet zijn nagekomen en de uitgevoerde werken niet volledig overeenkomen met de werken waarvoor deze regularisatievergunning werd afgeleverd (zie Cass. C.13.0529.N 10 september 2015). De discussie die de stedenbouwkundige inspecteur en de beklaagde in hun respectievelijke conclusie ontwikkelen over het arrest van het Hof van Cassatie van 9 september 2014 (P.12.0896.N) is in dat opzicht ook niet meteen relevant; het betrof ter zake overigens ook geen geval waarin de al dan niet correcte uitvoering van een regularisatievergunning ter discussie stond.

Ter zake kan het hof niet anders dan vaststellen dat, naast de onvolledige (fundering en vloerplaat) afbraak van de oude chalet, de herbouw van de nieuwe ééngezinswoning ook niet geheel gebeurde volgens de bijzondere voorwaarden van de stedenbouwkundige vergunning van 12.12.2006. Het hof verwijst daarvoor naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld in verband met deze bijzondere voorwaarden en de vaststellingen van de stedenbouwkundige inspecteur op 22.01.2016, in aanwezigheid van de beklaagde.

8. Samengenomen is het hof van oordeel dat de herstelvorderingen van de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente op ontvankelijke wijze werden gesteld en dat de eerstgenoemde vordering op rechtsgeldige wijze werd gewijzigd in graad van hoger beroep. Teneinde de wettigheid en de redelijkheid van deze herstelvorderingen verder ten gronde te beoordelen komt het volgens het hof, gelet op de gewijzigde situatie, wel aangewezen voor om deze herstelvorderingen nog voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid voor advies.

7.3. Op burgerrechtelijk gebied

Op het ogenblik van de burgerlijke partijstelling van de gemeente tot het bekomen van 1 frank provisionele schade waren de feiten in hoofde van beklaagde enerzijds nog strafbaar en anderzijds nog niet verjaard. Het hof dient derhalve nog te oordelen over de burgerlijke vordering die tijdig werd ingesteld voor de opheffing van de strafbaarheid en voor de verjaring van de feiten.

Gezien de burgerlijke partij - die zich overigens gedraagt naar de wijsheid van het hof - geen morele noch andere schade aantoont, wordt haar vordering als ongegrond afgewezen.

De burgerlijke partij is niet te beschouwen als een in het gelijk gestelde partij en heeft derhalve geen recht op enige rechtsplegingvergoeding; dat de thans bestaande wettelijke toestand het gevolg is van herhaaldelijke wetswijzigingen, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

8. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

┌ PAGE 01-00000692542-0013-0016-01-01-4 ─┐

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 186, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 210, 211, 212 wetboek van strafvordering
- 1, 2, 3, 7 strafwetboek
- 146 lid 3 en 4 van het decreet van 18 mei 1999
- 6.1.1. lid 3 en 4 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening
- 21 tot 26 van de wet van 17 april 1878
- 3 van de wet van 17 april 1878

9. Beslissing

Het hof,

Na herneming van de behandeling van de zaak in haar geheel,

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen, zoals hierna bepaald, op tegenspraak;

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk, behoudens het hoger beroep van de beklaagde tegen de vrijspraak voor de tenlastelegging A. bij gebrek aan belang;

Verleent akte aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van zijn vrijwillige tussenkomst als eiser tot herstel;

Op strafrechtelijk gebied

Actualiseert de feiten van de tenlastelegging zoals voormeld omschreven (rubriek 5.);

Wijzigt het vonnis als volgt:

Stelt vast dat er geen strafsanctie meer geldt voor wat betreft de feiten van instandhouding onder tenlastelegging B. en ontslaat de beklaagde van verdere rechtsvervolging met betrekking tot deze feiten;

┌ PAGE 01-00000692542-0014-0016-01-01-4 ─┐

Stelt vast dat de feiten onder tenlastelegging A. en de feiten van oprichting onder tenlastelegging B. zijn verjaard;

Met betrekking tot de herstelvorderingen van de stedenbouwkundig inspecteur en van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente: _____

Stelt vast dat met betrekking tot de tenlastelegging B. zoals hierbij geactualiseerd, de herstelvorderingen van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____ en van de stedenbouwkundige inspecteur niet langer kunnen worden ingewilligd in zoverre ze gesteund zijn op de feiten van instandhouding onder deze tenlastelegging;

Legt de herstelvorderingen van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____ en van de stedenbouwkundige inspecteur voor het overige voor aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid voor advies;

Beveelt de heropening der debatten op de terechtzitting van 8 februari 2017 om 15.20 uur;

Op burgerrechtelijk gebied

Verklaart de burgerlijke vordering van de gemeente _____ voor het overige ongegrond;

De kosten

Laat de kosten van de strafvordering in beide aanleggen ten laste van de Staat;

Verwijst de burgerlijke partij de gemeente _____ tot de kosten van haar stelling in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 11,92 euro;

Houdt de beslissing over de kosten voor het overige aan.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, twaalfde kamer, samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

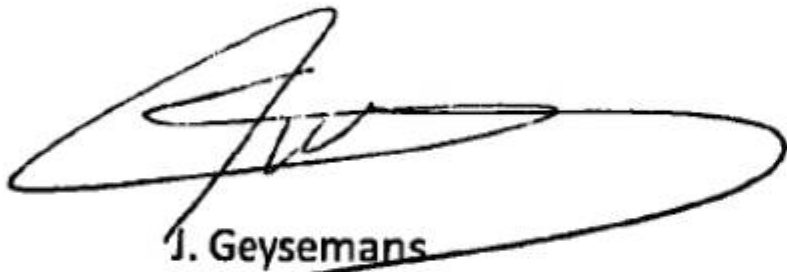
J. Decoker raadsheer

en in openbare terechtzitting van 26 oktober 2016

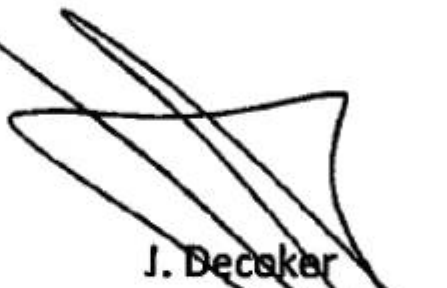
uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

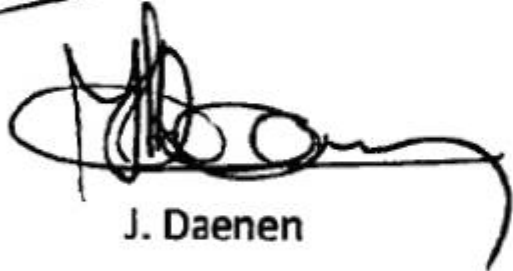
met bijstand van griffier J. Geysmans

J. Geysmans

J. Decoker

J. Daenen

L. Knapen

